

De diagnose baarmoederhalskanker

In oktober 2003 krijg ik te horen dat ik baarmoederhalskanker heb. Ik loop dan al ruim vier jaar te sukkelan met tussenbloedingen, een onregelmatige cyclus en veel buikpijn. Mijn klachten worden nooit echt serieus genomen door de huisarts. Hij onderzoekt me wel iedere keer. De uitstrijkjes zijn goed: pap 1, en daar moet ik het maar mee doen. De baarmoeder is niet vergroot, geen vleesbomen, conclusie: de hormonen krijgen de schuld. Wel vloeit ik bij elk inwendig onderzoek, dat schijnt niet erg te zijn. Na ieder bezoek aan de huisarts voel ik me een grotere zeur. Ik kan hormoontabletten krijgen, maar daar ben ik niet zo'n voorstander van. Ik heb het uiteindelijk wel een keer drie maanden geprobeerd en krijg even een regelmatige cyclus, maar het vloeien blijft. Omdat ik een opleiding in kruidengeneeskunde heb gevolgd, probeer ik het eerst nog met kruidentincturen. Ook dat helpt niet, dus ga ik naar een natuurgeneeskundige therapeute. Zij gaat allerlei punten in mijn lichaam na op blokkades, maar ook daarmee stoppen de bloedingen niet. Ze herstelt wel mijn hormonenhuishouding en ook mijn darmfunctie. Ik verdraag veel voedingsstoffen niet, zoals melk, suiker, gist en na haar behandeling kan ik alles weer eten. Omdat het vloeien blijft, raadpleeg ik nog een andere therapeut. Hij vindt nog andere storingen zoals een verwaarloosde blaasontsteking, een salmonella, parasieten en ook nog de ziekte van Pfeiffer, die verklaart de enorme vermoeidheid. De baarmoeder is overactief, maar kan ook geïrriteerd raken van de blaas, denkt hij. Dus weer een tas vol homeopathische medicijnen. Alle klachten worden verholpen, behalve het vloeien en de vermoeidheid, die worden alleen maar erger.

In het voorjaar van 2003 krijg ik vreselijk de griep. Ik ben niet snel ziek, op een enkele verkoudheid na. Van deze griep herstel ik heel langzaam. Als ik er goed over nadenk, herstel

ik helemaal niet meer. Ik kwakkel voort. Geen trek in eten, erg misselijk en doorlopend een zeurderige pijn in mijn onderbuik. Heel langzaam val ik af.

In de zomervakantie besluiten we op vakantie te gaan naar het Zwarte Woud. We vinden een leuke etage camping. We gaan heel enthousiast bovenaan staan voor het mooie uitzicht, er niet bij nadenkend dat de toiletten ergens halverwege zijn. Normaal zou ik daar geen moeite mee hebben, nu ben ik kapot als ik naar boven loop. Ik zie nog net geen sterretjes. En het vloeien wordt langzaam maar zeker een stevige ongesteldheid, die ook niet meer weggaat. Ik heb iedere keer hevige pijnen in de onderbuik en onderrug en leef op pijnstillers. Ik zeg tegen Mario dat ik meteen naar de huisarts ga als we weer terug zijn in Nederland, dat ik alles ga slikken wat hij wil, als de pijn maar verdwijnt en het bloeden stopt. Ondanks de klachten hebben we een fijne vakantie. Ik kom wat aan, krijg een lekker bruin kleurtje en voel me iets minder vermoeid.

Terug van vakantie blijkt het op mijn werk een puinhoop te zijn. Ik voel me verplicht om meer te gaan werken. Ik heb een heel leuke baan en ik stel voor om de kantine in mijn eentje te gaan runnen. Dat mag, ik ga de uitdaging aan en schuif de dokter naar de achtergrond. Ik vind het heel waarschijnlijk dat mijn klachten aan de overgang te wijten zijn. Je hoort wel van meer vrouwen dat ze hevige bloedingen hebben en vaak en stevig ongesteld zijn.

Ik heb geen zin om daarvoor alweer naar de dokter te gaan. Om een lang verhaal kort te maken: begin september kom ik 's middags thuis van mijn werk. Ik voel mij helemaal niet lekker, loop de tuin in en het lijkt wel of er in mijn buik iets knapt, en ik begin ongelofelijk te bloeden. Gewoon vreselijk. Van het kleine stukje van de schuur naar de wc ben ik helemaal doorweekt, het warme bloed sijpelt zo langs mijn benen. Mijn dochter Nathalie schrikt en vraagt wat er aan de hand is. Ik ga op de wc gaan zitten en denk alleen maar:

“Wat is dit?” Bloed, bloed, stolsels en nog meer bloed. Het lijkt wel of mijn hele baarmoeder eruit komt. Nathalie haalt schone kleren voor mij en maandverband maar ik kan niet eens van de wc af, zoveel bloed, het blijft maar stromen. Ik raak in paniek en probeer uit alle macht om kalm te blijven maar ik denk echt dat ik dood bloedt. Wat is dat beangstigend als het bloed er alleen maar uit gutst. Maar op een gegeven moment stopt het dan toch. Ik tril als een rietje en bel meteen Mario, mijn man. Terwijl ik bel begin ik weer te bloeden. Mario zegt dat ik toch maar even naar de huisarts moet gaan. Na weer een poos op het toilet te zitten en te wachten tot het bloeden stopt, bel ik de huisarts. Die blijkt afwezig te zijn maar de assistente merkt dat ik helemaal overstuur ben en verwijst me door daar naar een plaatsvervangend arts. Daar kan ik gelukkig gelijk terecht. Het bloeden is opgehouden.

Nou, mevrouw de dokter stelt achter haar computer de diagnose “overgang” vast. De een heeft nergens last van en de andere sukkel van de ene klacht naar de andere vertelt ze met een blik op het computerscherm. Ze adviseert hormoonpillen en ik moet mijn bloeddruk in de gaten houden. Maar mijn eigen arts is er morgen weer dus dan moet ik daar maar naar toe gaan. Niets aan de hand. Ze onderzoekt me niet en ik sta binnen vijf minuten weer buiten. Ik voel me ontredderd en dwaas. Vanaf nu heb ik gemiddeld zo’n drie extreme bloedingen per dag. Ik blijf gewoon werken. Met extra schone kleren en een tas vol maandverband ga ik naar mijn werk toe. En in de auto heb ik pampers van het buurjongetje aan en zit op een dikke handdoek, voor het geval dat. Maar als ik onderweg echt een bloeding zou krijgen is dit niet afdoende. Drie dagen later merk ik dat ik hier niet meer tegen kan. Ik word met de dag slapper en bovendien vlieg ik op mijn werk van wc naar wc. Als ik ook maar denk dat ik iets voel lopen, raak ik in paniek. Bovendien kan ik niet telkens wegrennen, als de lunch begint moet ik in de kantine zijn en de mensen

helpen. Ik maak een afspraak bij mijn huisarts. Op het spreekuur vertel ik hem dat ik nu echt extreme bloedingen heb en dit niet meer volhoudt. Kom maar terug als de bloedingen over zijn, dan voel ik wel of er misschien een vleesboom zit, adviseert hij. Maar ik heb er nu echt genoeg van. Ik vraag of ik naar de gynaecoloog mag. De dokter wil dan toch eerst liever een echo. Dat vind ik ook prima, als er in ieder geval maar iets gebeurt. Omdat in het ziekenhuis een wachtlijst is, moet ik nog drie weken wachten voor ik aan de beurt ben. Intussen besluit ik om van VSM Ferrum metallicum in te gaan nemen voor bloedarmoede en van mijn eigen tincturen Geranium, wat ook bij extreme bloedarmoede helpt. En ik ga kruidenthee te drinken om de bloedaanmaak te ondersteunen. En zonder paracetamol functioneer ik niet meer.

Ik heb echt de hele dag buikpijn, en een vervelende zeurende pijn in de onderrug. Toch besluit ik om door te werken, een soort plichtsbesef of gewoon domheid, ik weet het niet. Thuis blijven om er aan toe te geven zie ik als zwakheid denk ik, of als angst. Als ik in de spiegel kijk schrik ik, ik zie heel erg bleek. Regelmatig overvalt mij een sterke duizeligheid. Een paar dames van de receptie heb ik verteld wat er min of meer aan de hand is. Af en toe belt iemand naar de kantine om te informeren of ik niet ergens onder een tafel lig. De kantine is helemaal boven in het gebouw en omdat ik er grotendeels alleen ben zie ik soms een hele tijd niemand. In de drie weken dat ik op de echo wacht heb ik nog een heel aparte droom. Ik droom dat ik samen met mijn moeder in een ruimte ben of een kamer. Zij komt naar binnen lopen, ik ben al in die kamer. Een stem zegt: "Ik heb kanker". Mijn moeder reageert in die droom niet en loopt door. Dat verbaast me heel erg en dan word ik wakker. Als ik wakker wordt hoor ik nog die stem, zo duidelijk is die. Meteen ga ik twifelen voor wie die boodschap nou bedoeld is, voor mijn moeder of voor mij.

Zou ik dan toch kanker hebben? Ik kan en wil het niet gelo-

ven. Ik besluit dat de droom gewoon een onbewuste angst van mij is. Eindelijk mag ik dan naar het ziekenhuis voor de echo. Er is niet veel op te zien. Een paar kleine vleesboompjes en de baarmoeder is iets vergroot. Tijdens het onderzoek begin ik weer behoorlijk te bloeden. Omdat ik haar vertel dat ik zoveel pijn heb vindt ze het toch verstandiger dat ik een afspraak met de gynaecoloog maak. Ik vraag nog of ze iets van een kankergezwell ziet. Nee, ze ziet niets waar ik echt ongerust over hoeft te zijn. Ze gaat wel even mee naar de balie om te kijken of ik ergens tussen geschoven kan worden, want anders moet ik weer drie weken wachten. Ik heb geluk, volgende week donderdag, twee oktober mag ik naar de gynaecoloog. Opgelucht ga ik naar huis. Een paar kleine vleesbomen. Dat is allemaal nog te overzien. Op de maandagmiddag daarna, ik rij van mijn werk naar huis, krijg ik weer zo'n enorme buikpijn dat het zweet me uitbreekt. Ik kan bijna niet meer mijn aandacht bij het rijden en het verkeer houden. Het duizelt me en ik ben bang dat ik flauw ga vallen. Op pure wilskracht bijt ik door. De paracetamol werkt steeds minder goed, had ik er maar twee ingenomen in plaats van eentje. Zo zou ik niet thuis komen. Uit wanhoop zoek ik voor het eerst contact met mijn lichaam. Ik vraag, moet ik me ziek melden? Zo ja dan moet de pijn meteen ophouden, nu. En zou ik luisteren en stoppen met werken. En het ongelofelijke gebeurt, de pijn trekt weg. Droom ik of gebeurt het echt? Het kan me ook niet schelen, ik sjees naar huis, veel te bang dat de pijn weer terug zal komen. Dit is de eerste stap van echt luisteren naar mezelf.

Tegen de tijd dat ik bijna thuis ben, begint de pijn in alle hevigheid weer terug te komen.

Ik neem alsnog twee paracetamol en duik met een warme kruik mijn bed in.

De volgende dag meld ik me ziek en niemand die daar verbaasd over is.

Donderdags ga ik naar de gynaecoloog. Die beste man

schrikt zich helemaal lam als hij mij ziet. Hij vraagt of wel eens iemand tegen mij gezegd had dat ik wel erg bleek zie. Ik ben overrompeld door die vraag, ik zeg dat ik het niet weet. Dan vraagt hij of ik me wel goed voel. Nee, ik voel me helemaal niet goed, antwoord ik een beetje beduusd. Jij gaat niet meer naar huis, zegt hij, zonder dat hij ook nog maar iets gedaan heeft. Ik voel de grond onder mijn voeten weg brokkelen en kom in verzet. Nee, dat gaat niet, mijn auto staat dubbel geparkeerd. Bij het Antonius is de parkeerplaats altijd vol.

Ik zie zijn gezichtsuitdrukking veranderen. Ik krijg een preek over hoe onverantwoord ik ben om in deze toestand zelf notabene naar het ziekenhuis te rijden. Ik breng niet alleen mezelf in gevaar, maar ook andere weggebruikers. Ik voel mijn ogen prikken, dit begint helemaal verkeerd. Toch is het een ontzettend lieve man, hij komt achter zijn bureau vandaan, en helpt mij overeind voor een inwendig onderzoek. Ik vertel hem nog dat ik vloei, maar daar zit hij niet mee begrijp ik meteen. Ik hou hem nauwlettend in de gaten als hij mij heel voorzichtig onderzoekt. Hij vertelt meteen dat hij iets voelt wat daar niet hoort te zitten. Maar hij kan het niet zien door het bloed en ook op de echo niet.

Hij besluit dat ik eerst bloed moet laten prikken en op de uitslag moet wachten en daarna krijg ik in een andere onderzoekkamer nog een echo, daar heeft hij meer spullen om het bloed te deppen. Eigenlijk wil hij mij niet alleen laten gaan en een verpleegkundige meesturen, maar dat vind ik echt niet nodig. Ik krijg het Spaans benauwd en wil weg.

Even alleen zijn. Ik loop naar buiten en bel Mario. Ik ben nu echt helemaal overstuur en zeg dat hij meteen moet komen. Daarna ga ik naar het laboratorium om bloed te laten prikken.

Later kan de gynaecoloog ook op de andere echo niets zien, hij besluit om weefsel af te nemen en kijkt heel bedenkelijk. De assistente zegt tegen mij dat ze dit nog nooit meege-

maakt heeft, zoveel bloed bij een onderzoek.

Ondertussen is ook Mario angekommen, en samen wachten wij op de uitslag van het bloed.

Ik ben zo blij dat Mario er is, het wachten duurt eindelijk lang.

Mario voelt zich schuldig dat hij mij alleen heeft laten gaan en zegt dat hij 's ochtends al een naar voor gevoel had en er niet naar geluisterd heeft.

Eindelijk worden we opgeroepen. De gynaecoloog zegt dat ik toch naar huis mag en geen bloedtransfusie hoeft, maar dat ik moet beloven dat ik thuis ga liggen en niets meer ga doen. Hij kijkt ook streng naar Mario en zegt dat hij het niet vertrouwt, dat ik heel ziek ben, en dat hij denkt dat het kanker is. En terwijl wij er nog zitten belt hij de patholoog om te vragen of het weefsel met spoed onderzocht kan worden. Daarna schrijft hij een recept met staalpillen en bloedstollingmiddelen voor. De volgende dag zou hij mij al bellen voor de uitslag. Op weg naar huis begint alles goed tot me door te dringen en voel ik van binnen dat het helemaal foute boel is. Tegen beter weten in hoop je dat het nog meevalt, en dat de gynaecoloog een poliep gevoelt heeft, mijn uitstrijkje was tenslotte nog maar een jaar geleden pap1 geweest.

De volgende dag heeft Mario vrij genomen om met mij op de uitslag te wachten. De dag kruipt voorbij, ik zit verlamd op de bank naast de telefoon te wachten. Mario gelooft er niets van dat het kanker zou zijn, maar ik kan aan niets anders meer denken. Van alles spookt er door mijn hoofd, chemokuren, bestralingen en operaties. Van alles wat ik niet wil en waar ik doodsbang voor ben. De zenuwen gieren door mijn lijf. Je hoort het van anderen, je leest het vol afschuw in een blad en dan opeens ben jezelf aan de beurt. Dood zijn lijkt mij bijna aantrekkelijker dan die ellende te ondergaan.

En dan gaat de telefoon, en mijn angst wordt bevestigd, ik heb baarmoederhalskanker.

Hij heeft voor mij al een afspraak gemaakt in het UMC in